

РОЗДІЛ 4

Перша розмова про лідерство: щоб бути лідером, титул не потрібен

Навіть якщо покликання людини в тому, щоб бути двірником, вона повинна підмітати вулиці так, як Мікеланджело малював, Бетховен писав музику, а Шекспір — сонети. Вона має підмітати вулиці так добре, щоб усі мешканці неба і землі згодом сказали: «Тут жив видатний підмітальник, який чудово робив свою роботу».

— Мартін Лютер Кінг

Найчастіше люди втрачають свою могутність, думаючи, що у них її взагалі немає.

— Еліс Вокер

Томмі обережно поклав золоту дошку в багажник свого «Порше» і завів двигун. Той звук прозвучав для моїх вух наче пісня. Я поїхав за ним на своїй автівці назад у Манхеттен.

За кілька годин Томмі зупинився біля одного з найкращих готелів у Нью-Йорку, який був улюбленим придулом кутюр'є та модників. Він простягнув швейцару двадцять доларів, щоб той припаркував його машину, і повів мене крізь невеличкий вестибюль, у якому було

повно моделей та туристів з Європи. Ми піднялися на третій поверх і пройшли темним коридором.

— Я хочу, щоб ти познайомився з чудовою людиною, вона — одна з тих чотирьох учителів, про яких я тобі розповідав. Її звати Анна і вона родом з Аргентини. Анна дуже приємна жінка. Напрочуд добра і працьовита. А до того ж ще й пристрасна. І неймовірно мудра. Анна дуже добре знає, що таке бути лідером, і гарно обізнана в концепції лідерства без титулу. Фактично, вона була однією з перших, хто познайомив мене з цією концепцією, — розповідав мені Томмі, доки ми йшли до кімнати 404. Я почув, як всередині хтось співає.

— Буенос діас, Томмі, — двері відчинила мила жінка з яскравою посмішкою. Гадаю, їй було вже під п'ятдесят, але вона випромінювала молодість та сексуальність. На ній була чорно-біла уніформа, яку зазвичай носять покоївки в першокласних готелях. Її засмагла шкіра була бездоганною, а зуби сяяли білизною. Вона мала енергійний і водночас граційний вигляд — видно було, що вона цінує себе. Волосся її було прикрасене прекрасною білою квіткою — оригінальний штрих, який робив її ще привабливішою.

— Буенос діас, Анно, — відповів Томмі, ніжно поцілувавши її в щоку і тепло обійнявши. — Це ти щойно співала?

— А хто ж. Ти ж знаєш, якою щасливою я відчуваюся, коли роблю свою роботу. Від неї мені хочеться співати. А коли я співаю, то стаю ще щасливішою. Це так здорово! — щиро посміхнулася вона.

Томмі та покоївка взялися за руки і почали витанцювувати щось середнє між танго і меренге. Вони пурхали кімнатою, нічого не помічаючи навколо. Це

було водночас і дивно, і чарівно. Здавалося, що ці двоє на якусь мить опинилися у своєму власному світі. Я спостерігав, зачарований нереальністю цього видовища. У їхніх рухах не було й натяку на романтизм. Скоріше, вони виглядали як двоє старих друзів. Та я відчував, що вони обожнюють одне одного.

— Анно, це той молодий чоловік, про якого я тобі розповідав. Блейку, познайомся з Анною. Анно, це Блейк.

Ми потисли руки. Анна підправила квітку на волоссі. Готельний номер мав ідеальний вигляд. Темне дерево та білосніжна білизна разом із модерновими архітектурними штрихами і величезними вікнами, що виходили на людну вулицю, — майстерне поєднання мінімалізму із затишком.

— Блейк — ветеран війни, — заговорив Томмі. — Він воював в Іраку. А зараз він працює зі мною в книгарні, я тобі вже розповідав про нього по телефону минулого вечора. Йому довелося багато що пережити за останні роки. Ми з його батьком були хорошими друзями, коли жили в Мілуокі. Зараз Блейк готовий до змін у своєму житті. Тому я вирішив, що настав час вас познайомити. А ще я хотів, щоб ти навчила мене кільком новим танцювальним рухам, Анно, — підморгнув Томмі.

Анна посміхнулася і злегка зашарілася. Потім вона замислено подивилася у вікно.

— Я вшановую тебе і всіх інших воїнів, які пішли заради всіх нас на такі великі жертви, Блейку. Ти вів жорстоку боротьбу за те, щоб ми були вільними. Мені важко навіть уявити, через що ти пройшов. Але я хочу висловити тобі мою найглибшу вдячність. Я сильно

люблю Америку. І ти разом із тими, хто воював пліч-о-пліч з тобою, оберігаєте нашу свободу. І забезпечуєте нашу міць. Тому я дякую тобі.

Я не знав, що сказати. Хоча я повернувся з війни багато років тому, мені досі здавалося, що я все ще там. У жорстоких боях мій інстинкт виживання загострився і це допомогло мені залишитися живим. Я відгородився від більшості своїх емоцій і зберігав крижаний спокій, а дні спливали мимо. Я заблокував більшість своїх спогадів і жив в отупінні, просто марнуючи час. І я нікого не підпускав до себе занадто близько. Тим, хто наближався, я тільки завдавав болю. Або вони завдавали болю мені. Але ця екзотична красуня, яку я бачу вперше в житті, висловлювала мені свою подяку в цьому шикарному готельному номері. Вона нагадала мені, що ті роки мого життя, які я віддав службі своїй країні, були не марними, а дуже цінними. Я відчув гордість. І щастя.

— Дякую вам за ваші слова, Анно. Дякую, — повторив я.

— А з іншими Блейк познайомиться? — тихо запитала Анна.

— Так, уже сьогодні, — посміхнувся Томмі.

— Це добре. Це дуже добре, — вона підійшла до ліжка і розправила зморшку на одній із пишних подушок. — Отже, у Блейка сьогодні день великих перетворень, — додала вона, знову визираючи у вікно. — Перший день абсолютно нового підходу до роботи. І початок нового життя. Чудово.

— Дякую, що знайшли час зустрітися зі мною, Анно, — це все, що я спромігся сказати. — Мені було непросто все засвоїти. Але те, чому мене навчив Томмі,